

List z Pošumaví

z Dobrše, Čkyně, Bohumilic, Vacova a Lštění
prosinec A.D. 2011

z d a r m a

Vánoční přání P. Jana Janouška

Dovolte mně, abych jménem duchovní správy a jménem svým Vám opět všem popřál milostiplné, Bohem požehnané prožití nastávajících vánočních svátků! Budme si vědomi, že mezi nás ve své slávě a poníženosti přichází novonarozený Spasitel světa. "Venitae adormus!" V nastávajícím novém roce ať Vás provází Boží ochrana a Boží pomoc po celý rok 2012!

Váš P. Jan Janoušek, duchovní otec,
administrátor farností Čkyně, Bohumilice, Lštění, Dobrš a Vacov.

Máme se o Vánocích poddat snu, iluzi, skepsi?

Aleš Opatrný

Po týdnech příprav se nám otevírá očekávaný vánoční čas. Mnoho lidí touží zvláště o těchto svátcích po klidu a míru. Píšeme si to ve vánočních přáních a pozdravech, které si v tak ohromném množství vyměňujeme. A myslíme to jistě upřímně. Ale o kterých vánocích během dvou tisíciletí, kdy se slaví Kristovo narození, byl všude na zemi klid a mír? Ani moc nejmocnějších vládců, ani přání bezmocných ho nedokázaly na světě nastolit. A technický pokrok? Ten umožňuje zabíjet nevinné čím dál tím snadněji, jak nás přesvědčily stále připomínané teroristické útoky v New Yorku. Máme se tedy poddat skepsi nebo se v několika svátečních dnech poddat iluzi snu a na chvíli zapomenout na všechno hrozné? Myslím, že nic z toho by nám nepomohlo. Podívejme se raději do vlastního nitra. To nemusí být únik ze světa, ale spíš cesta ke středu našeho života.

K vánočnímu času se váže jeden životní příběh. V padesátých letech dvacátého století prožívala vánoce v naší zemi řada vynikajících lidí v komunistickém vězení. Mezi nimi také řeholník, redemptorista Otec Dominik Metod Trčka. A ten měl zřejmě i ve vězení radost a pokoj v srdci, když si o vánocích tiše prozpěvoval vánoční píseň. Dozorce, který ho slyšel, to považoval za zločin, jako všechno náboženství, a dal tohoto už starého muže potrestat umístěním do studené kobky. Tak ho vlastně odsoudil na smrt, protože mu bylo následně opakovaně odmítnuto lékařská ošetření. Smrt skutečně několika málo měsících přišla. Bezmocný řeholník měl v nitru pokoj a radost, dozorce a jeho nadřízení měli moc, ale od lásky a pokoje byli zřejmě velmi daleko. Umučený řeholník byl svatořečen. Ti, kdo způsobili jeho smrt, nebyli odsouzeni, jak to na světě mnohdy bývá.

Ale vraťme se k našemu nitru. To může také radost zpívat – a není k tomu třeba bezpodmínečně ani bohatství, ani dokonce vnější svoboda. Anebo může být nešťastné či zlé a své neštěstí a zlobu přenášet na druhé. A tak vraždit. Někdy jen velmi pomalu a nepozorovaně, ale účinně. Jindy nápadně a okázale, jako při teroristických útocích.

Vánoce nás vybízejí, abychom byli milí, štědrí, dělali druhým radost. To je jistě výborná věc. Ale vánoce mohou být přitom i cestou do našeho nitra. Co tam najdeme? Jen starosti? Samý smutek či výčitky? Nebo jen vzpomínky na to, co bylo a už není? To všechno tam také může být. Ale snad tam najdeme i radost z toho, že vůbec žijeme. Že jsme schopni překonat zlé věci, které nás v životě potkaly. Bez touhy po pomstě a bez zloby. A hlavně bychom tam měli najít stopy lásky druhých lidí, které nás natrvalo obohatily. Mnohý najde i stopy lásky nepojmenovatelné, ve které křesťan rozpoznává lásku Boží. Skutečné tajemství, o kterém je těžko mluvit, ale ze kterého můžeme žít.

A tak se nám může stát bližším jednoduchý a přitom v mnohém nepochopitelný příběh Ježíšova narození. Ne jen v podobě figurek Betléma a ve zpěvu vánočních písní. Ale v našem vlastním životě. Když se nám spojí pravdivé vědomí o množství zla ve světě, ke kterému bohužel sami ledacos přidáváme, s tajemstvím hloubky našeho srdce, může se stát něco podivuhodného, co se podobá vyprávění o pastýřích v evangeliu. Ty obklíčilo Boží světlo a slyšeli slovo andělů: "Nebojte se!", jak píše evangelium. Objevíme my sami něco podobného? Snad ano. Přejme si to navzájem. Potom si můžeme začít zpívat. Z hloubky nitra a svobodně. Nejen, že nám to nikdo nezakáže a že nás snad nepotrestá žádný dozorce, jako onoho řeholníka. Ale my sami zjistíme, že můžeme být ve svém nitru svobodni od zla, pomsty a strachu. A budeme slavit skutečné vánoce.

(Text pro zahraniční vysílání Českého rozhlasu).

**Mons. doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D. je český katolický kněz, teolog a autor duchovní literatury.
Dne 8.září 2011 jej papež Benedikt XVI. jmenoval čestným prelátem Jeho Svatosti.**

Co jsme prožili ve farnostech v roce 2011

■ **Výročí nedožitých 90 P.Martina F.Vícha** bylo připomenuto v sobota 11.6. v Dobrší mši sv. s odhalením a požehnáním pomníčku za účasti kněží, zástupců Konfederace politických vězňů CR, Kanceláře prezidenta republiky, Junáka – svazu skautů a skautek, Ministerstva kultury a dalších významných osobností.

■ **Celonárodní pout' Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích** se uskutečnila v sobotu 16.6., byla sloužena mše sv. ku příležitosti oslav 200. výročí narození Jana Nepomuka Neumanna za účasti biskupů Čech a Moravy.

■ **Tradiční dobršská pout' na svátek sv. Jana a Pavla** se uskutečnila v neděli 26.6. v 11 hod., celeburoval ji P.MUDr.Mgr. Jiří Korda – farní vikář farností sv. Antonína a sv. Gotharda z Prahy.

■ **Mons. Jiří Pad'our, OFM.Cap., sídelní biskup českobudějovický, udělil 25.6. v katedrále v Českých Budějovicích kněžské svěcení třem jáhnům.** Kněžské svěcení přijali z rukou otce biskupa Mgr. Vojtěch Vágai z farnosti Větrní, Mr. Mgr. Tomas Van Zavrel z farnosti Lomec a rovněž většinu farníků již dobře známý Mgr. Jan Mikeš z farnosti Čkyně.

■ **Primiční mše svatá Mgr. Jana Mikeše** se uskutečnila za velké účasti věřících v neděle 26.6. ve farním kostele sv. Mikuláše ve Vacově.

- (viz. foto)

■ **V neděli 11.12. se ve Vacovské farnosti konala slavnostní pout'.** Hlavním celebrantem byl letošní novokněz (spoluzák našeho P. Jana Mikeše) P. Tomas van Zavrel.

■ **Ve středu 7.12. jsme se rozloučili při mši sv. ve vacovském kostele s farnicí Drahomírou Parrovou, B.arch.,** která nečekaně odešla na věčnost po krátké těžké nemoci. Poděkování a vzpomínka jí patří především za její nezištnou péči o vacovský kostel, obnovu částí jeho interiéru i hru na varhany a zpěv při bohoslužbách.

Pozvání

■ **I letos se uskuteční v sobotu 7.1.2012 ve Čkyni od 18:00 hod. U Kainců tradiční novoroční setkání farníků ze všech farností spravovaných ze Čkyně. Všichni jsou srdečně zváni.**

Estetické, morální a náboženské slavení Vánoc

Tomáš Špidlík

Stará vzpomínka z dětství: Jak se slavily u nás Vánoce v kostele? Bylo to natřikrát. V šest hodin ráno byla mše, které se říkalo jitřní. V jedenáct dopoledne byla tzv. hrubá, nebo lépe a spisovněji „velká mše“. A odpoledne v pět hodin byla v klášterní kaplička pobožnost k Ježíškovi v jeslích. Už jako chlapec jsem vnímal, že tu šlo nejenom o tři liturgie, ale že převládá u každé z nich i jiný styl. Nevěděl jsem ovšem, čím to je, že se tak různí. Ale dnes bych to vyjádřil odborně, až příliš specificky, podle Heideggerova přístupu k náboženství. Tento filozof totiž stanovil tři stupně v postoji k víře. První stupeň je stadium estetické, druhý je morální a třetí je v pravém slova smyslu stupeň náboženský.

Ten první postoj byl u nás ztělesněn slečnou B. Po celý rok do kostela nechodila. Ale na Vánoce dokázala časné zrána vstát, vystoupit na kůr a začít trylkovitým sopránem zpívat: „Vánoce, Vánoce, vítáme vás! V sněhu se brodíte, přesto nám nosíte do srdce teplo, ač venku je mráz.“ Nebyla jediná, která podlehlá poezii Vánoc z důvodů estetických. Staré zvyky rodinné, koledy, atmosféra vzájemných dárek, to všechno přináší osvěžení do shonu všedních dnů, připomíná nám to, že existují jiné hodnoty než peníze a úspěch v práci. Jsou to hodnoty náboženské? Jenom zdaleka. Proto tím mnozí pohrdají jako jalovou sentimentalitou.

Ale přesto není radno se cítit tak povýšeným nad těmito spontánními lidskými city. Vždyť estetické zážitky obohacují život. Vzpomínám si, jak mi jeden turista v Římě ukazoval na kopuli svatopetrské baziliky a prohodil jízlivě: „Něco takového Kristus Pán potřebuje ke své slávě?“ Odpověděl jsem docela jednoduše: „Ne, Kristus Pán to nepotřebuje, ale potřebují Michelangela a jeho umění lidé.“ Nebo se snad mají umělci uplatňovat jenom při výzdobě Komerční banky? Vždyť každý umělec, ať už je věřící nebo ne, se cítí nejšťastnější, když mu zadají práci v kostele. Poezie, hudba a umění všeobecně není ještě samo náboženství, ale je cestou, která k němu vede, když je opravdové a upřímně prožívané. To tedy platí i o kouzlu Vánoc.

Ale vraťme se k mým starým vzpomínkám. Na jitřní mši jsem chodil s matkou, na velkou v jedenáct hodin s otcem. Také se při ní zpívalo. Ale kázával tu také mladý horlivý kněz. Téma jeho řeči bývalo to, co jsme nazvali druhým stupněm náboženského postoje: hledisko morální. Neoplýval poezií Vánoc, jevil se spíš jako přísný mravokárce. Ukazoval lidem, že pravé slavení Vánoc není v krásných zpěvech s hudbou na kůru, ale v napodobení

Krista. Ten sestoupil k nám chudým, musíme tedy i my sestupovat s láskou k těm, kdo naši pomoc potřebují. Náboženství od nás nežádá, abychom oplývali city, ale abychom zachovávali příkázání. Nemáme být těmi křesťany, kteří říkají Kristu „Pane, Pane“, ale těmi, kdo plní příkazy Boží (srov. Mt 7, 21).

Víme dobře, že byl tento náboženský postoj velmi propagován v době reformace. Ale je charakteristický pro každé reformní hnutí v církvi. Z doby Otců se zachoval malý spis sv. Basila s titulem „O Božím soudu“. Obsahuje svézivotopisný zážitek autora. Sv. Basil byl částečně tím, koho dnes nazýváme konvertitou. Pocházel sice z dobré křesťanské rodiny, ale náboženským životem se začal vážně zabývat až po ukončení studií, vlivem své starší sestry. Stal se dokonce mnichem. Ale protože měl důkladnou intelektuální přípravu, zvolili ho biskupem rodného města Cesareje v Kapadocii. Ujal se svého úřadu s opravdovostí. Ale přišlo velké zklamání. Byla to doba velkým náboženských třenic, hádek, vzájemného odsuzování. Basilovi z toho bylo smutno. Kladl si otázku: „Čím to je, že Kristova církev je v takovém úpadku?“ Píše, že mu jednoho dne přišlo osvětlení shůry: „To všechno je tím, že se nezachovávají Boží příkázání. Nenapravíme sebe, ani společnost, ve které žijeme, dokud nevezmeme doslova všechno, co nám v evangeliu Kristus nařizuje.“ Podobné tóny slyšíme po celou dobu církevních dějin a jak jsme viděli, bylo to i téma našeho kněze při vánoční mši v jeho kázání mužům.

Církev je hnutí reformní. Přesto se vyskytovalo a vyskytuje mnoho těch, kdo by chtěli reformovat ji samou. Reformní kazatele chtějí opravit ti, kteří dokazují, že mají být jejich řeči méně mravokárné, negativní, ale raději víc pozitivní, ukázat raději krásu evangelního učení u těch, kdo je zachovávají, nestarat se o ty, kdo se k nim obracejí zády. Je přece mnoho dobrých lidí. Jsou to ti, které zobrazují figurky v našich betlémech. Přinášejí dary novorozenému Spasiteli, protože ho očekávali a s radostí se dočkali jeho příchodu.

Ale jsou i jiní, kteří by chtěli být reformnějšími, než všichni horliví reformisté v církvi. Jejich kritika má společný jmenovatel, kterého užívaly v propagandě totalitní režimy i vzdušné ideologie. Dá se vyjádřit zkráceně těmito slovy: „Měli jste k dispozici dva tisíce let, abyste napravili lidskou společnost, ale nedokázali jste to. Teď to uděláme my.“ Podobného tónu jsou i řeči politických stran před volbami. Fakt, že se stále v různých obměnách opakují, dokazuje, že je jejich úspěch pramalý.

Církevní mravokárci si tedy musejí dát pozor, aby je banálně nenapodobili. Církev sice musí vybízet k napravení mravů, musí stavět lidem před oči cíl, obraz lepšího světa. Přesto si je však vědoma, že její úspěch na tomto poli nebude nikdy úplný až do té doby, kdy jej uskuteční Kristus sám. My pak patříme k těm, kdo „s nadějí očekávají příchod Pána našeho Ježíše Krista“, jeho druhý příchod, jakoby druhý Betlém, druhé věčné Vánoce.

Tento postoj nás vede k tomu, abychom postoupili k třetímu stupni, který jsme nazvali opravdově náboženským. Církev káže mravnost, píše naučení o tom, jak se vyvarovat hříchu. Ale přesto si nedělá iluze. Jsme lidé slabí a do hříchu upadáme stále. Středověké hereze chtěly hříšníky z církve vyloučit. Pravověrná nauka naopak učí, že i oni do církve patří, protože jenom tam se mohou od hříchu očistit. Neslibuje se jim, že už do hříchu nikdy neupadnou, ale že se musejí setkat s někým, kdo je schopen hříchy odpustit. V tomto osobním setkání je pravý náboženský postoj. S tím jsem se setkal v mládí při třetí vánoční pobožnosti, o které jsme se už zmínili, tj. při modlitbách ke Spasiteli v jesličkách. Tam jsme zpívali: „Člověčenství naše, ráčil vzíti na se ... Beliaš oloupen, člověk je vykoupen.“

Náboženství, jak slovo samo naznačuje, je setkání člověka s Bohem. To říkají všichni. Ale pravý problém je v tom, jak si Boha představují. „Pro mne Bůh znamená ideál všeho dobra,“ řekl mi někdo, když jsem se ho ptal. Co jsem mu odpověděl? Tak ho definoval i Platón a všeobecně všichni idealisté. Chceme se s ním setkat? Máme-li být upřímní, musíme se přiznat, že člověk, který se setkává s ideálem, se v pravém slova smyslu setkává sám se sebou, se svým ideami. Ty mu naznačí, kde je dobro, ale neosvobodí ho od hříchu a od slabosti. I my věříme, že jsou v Bohu všechny ideály dobra a krásy. Máme tedy k němu postoj morální a estetický. Ale věříme navíc, že je Bůh skutečná osoba, která se stala člověkem. Vstupujeme tedy s ním v dialog s důvěrou v jeho dobrotu a moc současně. Když to pochopíme, pak si opravdu z plna srdce můžeme zpívat: „Nám, nám, narodil se... Vánoce, Vánoce, vítáme vás.“

(Převzato z: webu české sekce Vatikánského rozhlasu / 27.12.2002).

**Prof. ThDr. Tomáš Josef kardinál Špidlík SJ (1919, Boskovice – 2010, Řím)
byl český katolický teolog, kněz, jezuita a kardinál.**

Z KALENDÁŘE FARNOSTI

Bohoslužby v prosinci a lednu:

den	datum	Čkyně	Bohumilice	Lštění	Dobřš	Vacov
Štědrý den "Půlnoční"	SO 24.12.	24.00	*22.00	ne	ne	22.00
Slavnost Narození - Páně Boží hod vánoční	NE 25.12.	08.30	10.00	11.30	16.30	*11.30
Svátek Sv. Štěpána	PO 26.12.	08.00	09.30	*11.15	ne	11.30
Sv. Silvestr	SO 31.12.	17.00	15.30	ne	ne	ne
Nový rok občanský, Slavnost Matky Boží P.Marie	NE 1.1.	08.00	09.30	11.15	ne	11.30

* Bohoslužba slova

Kontakty na administrátora ŘKF

P. MVDr. Mgr. Jan Janoušek - administrátor ŘKF Dobřš, Čkyně, Bohumilice, Vacov a Lštění u Vimpeka Čkyně 51, 384 81
tel. 388 423 240, mobil: 724 257 572, e-mail: p.jjanousek@seznam.cz

Zajímavé čtení – tip na vánoční dárek

„Tradice, která je výzvou“ - Dominik Duka / Kniha rozhovorů pražského arcibiskupa Dominika Duky OP, dominikánského kněze a publicisty Tomáše Dostatního a šéfredaktora přílohy Katolického týdeníku Perspektivy a překladatele z polštiny Jaroslava Šubrta se věnuje smyslu tradice a jejímu vztahu k dnešním otázkám. V knižním rozhovoru reflektují jeho autoři témata, která jsou současnému pražskému arcibiskupovi drahá: smysl tradice, zvláště katolické v kontextu moderních českých a evropských dějin, kořeny víry a věrnosti církvi, dějiny dominikánského řádu a jeho přínos do mozaiky církevní minulosti i současnosti, ale probírají také a především jeho dnešní názory na českou společnost, stát, stav dialogu státu a církve. Široký záběr rozhovoru dává jedinečným způsobem nahlédnout do myšlenkového světa Dominika Duky, současné hlavy české katolické církve.

Info a běžná cena: Váz., 192 str., 260 Kč – vydalo Nakladatelství Portál v r.2011

„Knižky plné modlitbiček pro děti“ - Františky Böhmová / Knižky „Modlitbičky“ a „Modlím se s medvídky“ Františky Böhmové jsou plné modliteb pro děti, které jsou doplněny množstvím krásných ilustrací.

Info: Vydalo Karmelitánské nakladatelství v r.2011

„Totalitám navzdory“ - Vojtěch Vlček / Hrdinské osobnosti našeho protinacistického a protikomunistického odboje by rozhodně neměly upadnout v zapomnění. V deseti rozhovorech známého autora se čtenářům představí jak lidé mediálně známí, vyznamenaní nejvyššími státními poctami, tak i hrdinové veřejnosti spíše skrytí. Ne náhodou se stali režimu nepohodlnými. Do konfliktu s totalitní mocí je přivedla jejich neochota sklonit hlavu a mlčet tváří v tvář nespravedlivému zotročování lidí, ale i radikální odmítání kolaborace a odvaha postavit se bezpráví i se zbraní v ruce. Někteří z nich působili v domácím odboji už za války, jiní bojovali v československých jednotkách na Západě. V době komunistické totality byli i přes své válečné zásluhy degradováni a odsouzeni k vysokým trestům odnětí svobody. Na jejich životních příbězích vyniká zřůdnost, krutost, ale i nápadná podobnost obou totalit minulého století. Výpovědi dotazovaných jsou zasazeny do historického kontextu a jsou konfrontovány s archivními dokumenty. Text doplňují desítky dobových fotografií. Jakkoli se však dočteme zajímavá fakta ze zákulisí konkrétních odbojových akcí, hlavním smyslem rozhovorů je představit životní motivaci těchto vzácných lidí, důvody, pro něž se rozhodli riskovat své životy na obranu vlasti a lidské svobody. /Josef Brzek * Vasil Coka * Luboš Hruška * Antonín Husník * Miroslav Kácha * Otakar Raulím * Antonín Špaček * František Zahradkou * Zdeněk Zelený * Jiří Zenáhlík

Info a běžná cena: Váz., 516 str., 390 Kč – vydalo Karmelitánské nakladatelství v r.2011

„Úvahy na prahu tisíciletí,“ - Tomáš Halík / Jde o přetištěné rozhlasové fejetony, jimiž autor oslovoval v letech 2000–2002 posluchače v ranním vysílání stanice BBC, meditativní úvahy k významným církevním svátkům v průběhu roku, poznámky k historickým událostem (francouzská revoluce, 11. září 2001) a úvahy k dalším mezníkům duchovního a občanského života (upálení Jana Palacha, 25. únor, sv. Cyril a Metoděj, Jan Hus, sv. Václav), které jsou v tomto svazku uspořádány podle ročního koloběhu.

Info a běžná cena: Váz., 96 str., 150 Kč – vydalo Nakladatelství Lidové noviny v r.2011